

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **T. J.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 lipca 2019 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 czerwca 2019 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu  
na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy T.J. oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k.

Uzasadniając wniosek wskazał, że oskarżony jest mężem A. J. - sędzi Sądu Okręgowego w K., do którego wpłynęło zażalenie prokuratora na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 czerwca 2019 r. o umorzeniu postępowania przeciwko T. J. z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia. Podniósł, że sędziowie orzekający w tym Sądzie utrzymują relacje pozazawodowe i koleżeńskie z żoną oskarżonego, co w sposób naturalny tworzy w odbiorze społecznym pole do rozważań, komentarzy i ocen dotyczących obiektywnego rozpoznania sprawy, a więc i wymiaru sprawiedliwości, nawet w oderwaniu

od treści ewentualnego rozstrzygnięcia. Podkreślił, że w tej sytuacji dobro wymiaru sprawiedliwości i troska o to, aby rozstrzygnięciu sądowemu towarzyszyła społeczna świadomość, że są one niezależne od relacji zawodowych istniejących między pracownikami organów wymiaru sprawiedliwości, wymaga przekazania sprawy innemu sądowi.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., sprzeciwia się również takim sytuacjom, aby o ewentualnej odpowiedzialności karnej osób najbliższych dla sędziów orzekających w sądzie właściwym, rozstrzygali sędziowie tego sądu. Zewnętrzny wizerunek funkcjonowania sądów wymaga, aby unikać wszelkich sytuacji mogących stwarzać zagrożenie formułowania racjonalnych opinii, że nie tylko względy merytoryczne decydują o sposobie rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2013 r., II KO 23/13, LEX nr 1317927).

Bez wątpienia sytuacja taka wystąpiłaby w niniejszej sprawie, gdyby zażalenie na umorzenie postępowania rozpoznawali sędziowie z sądu, w którym urząd sędziego pełni znana im osobiście osoba, której małżonek ma status oskarżonego w tym postępowaniu. Mogłaby ona rodzić uzasadnione wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności orzekania. Wprawdzie sferę orzeczniczą chroni zasada sędziowskiej niezawisłości, ale nawet taka zależność może być powodem powstania w opinii publicznej i odbiorze społecznym przeświadczenia o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób wolny od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a to z kolei rodzi ryzyko negatywnej oceny i kwestionowania prawidłowości wydanego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić należy, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, czyli w tym wypadku – Sądowi Okręgowemu w T.

Z tych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.